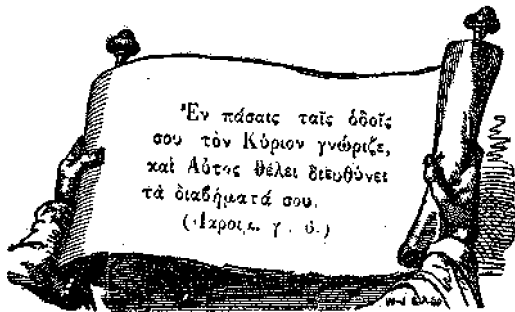

ΕΤΟΣ ΣΦ.
ΑΡΙΘ. 71.

ΕΝΑΗΗΝΟΥΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1873.

Γραμ. Ευφροσύνης, Ἀθηνῶν λ. 50
Ἐπαρχιῶν 60
Ἰωαννίνης 80. 1,00

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

Μήτηρ, εἰπέ ποτε μικρὸν δεκαετὲς κοράσιον εἰς τὴν μητέρα του, θέλω νὰ μάθω τὸ μυστικὸν σου ποῦ ὁπάγεις κάθε πρωτὶ καὶ κάθε ἑσπέρας μόνῃ σου;

— Διατί, θέλεις νὰ τὸ μάθῃς, τέκνον μου;

— Διότι, μήτηρ, πρέπει νὰ πηγαίνῃς εἰς κανένα τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς πολὺ.

— Καὶ τί σὲ κάμνει νὰ νομιζῇς οὕτω;

— Διότι παρατηρῶ διὰ τιαν ἐπιστροφῆς φαίνεσαι πάντοτε εὐτυχεστέρα.

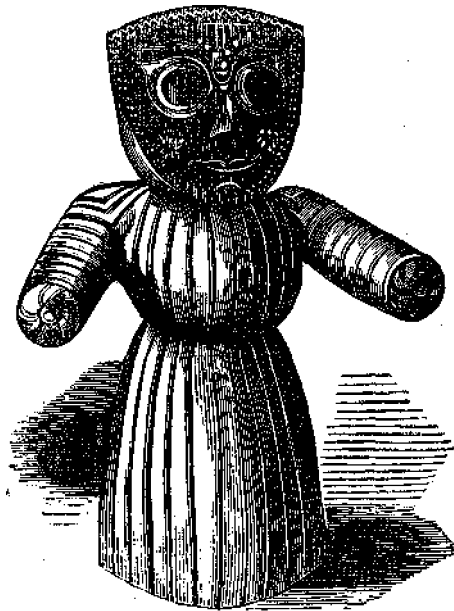
— Καλὰ, ὑπόθεσις διὰ τὴν ὁπάγω νὰ ἴσω φίλον τινα τὸν ὁποῖον πολὺ ἀγαπῶ, καὶ διὰ ἀφοῦ τὸν ἴσω καὶ ὁμιλήσω μετ' Ἀδίου εἶμαι εὐτυχεστέρα παρ' ἢ τὴν ἡμῶν πρότερον, τί ἐνδιαφέρει εἰς σὲ νὰ γνωρίζῃς περὶ τούτου;

— Διότι ἐπιθυμῶ νὰ κάμνω ὡς σὲ κάμνεις, μήτηρ, διὰ νὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εὐτυχῆ.

— Μάθε λοιπὸν, τέκνον μου ὅτι, εἰς τὴν ὁπάγω τὸ πρωτὶ καὶ τὸ ἑσπέρας ὁ σκοπὸς μου εἶναι διὰ νὰ ἦμαι μόνῃ μετ' Ἰωάννην μου. Ὑπάγω εἰς Ἀδίου διὰ νὰ ζητήσω τὴν χάριν Ἀδίου, ὅπως μετ' ἡμῶν ἀγάπην καὶ εὐδοκίαν. Παρακαλῶ Ἀδίου νὰ με βοηθῇ εἰς ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς ἡμέρας, καὶ μάλιστα νὰ

με φυλάττῃ ἀπὸ πάντων ἀμαρτιῶν προπάντων δὲ παρακαλῶ Ἀδίου νὰ δεκτικὴ τὸ ἔλεος Ἀδίου πρὸς σὲ καὶ νὰ σε σώξῃ ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀμαρτάνουν ἐναντίον Ἀδίου.

— ὦ! Τοῦτο εἶναι τὸ μυστικὸν σου! εἶπε τὸ παιδίον. «Παρακαλῶ λοιπὸν, Μήτηρ, ὄνομαί καὶ ἐγὼ νὰ ἐρχομαι μαζί σου»

Ο ΙΟΥΓΚΕΡΝΩΤΟΣ,

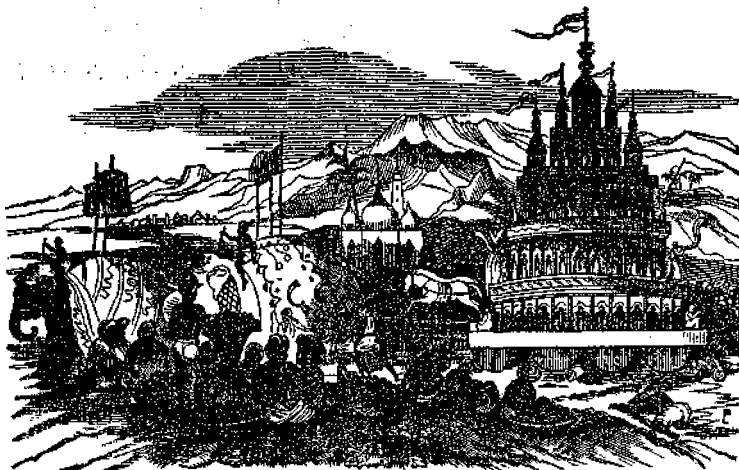
Πιθανὸν μερικὸι ἐκ τῶν μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν εἶμα ἴδωσι τὴν ἀσχημὸν *αὐτὴν εἰκόνα θὰ θαυμάσωσι πῶς τὴν ἐβάλαμεν εἰς τὴν «Ἐφ' τῶν Παίδων.» Ἐφρόντι πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ εἰκόνα αὕτη δὲν εἶναι τόσο ὡραία, ἀλλ' ἔτι ἐπηρεάζεται μέχρι τῆς

σήμερον τὴν εὐδαιμονίαν πολλῶν χιλιάδων ἀνθρώπων διὰ τοῦτο ἐνομίσμεν καλὸν νὰ καταχωρίσωμεν αὐτὴν ὡς πράγματι φαίνεται. Πολλοὶ γράφομεν περὶ εἰδωλολατρίας, καὶ πολλοὶ ἠμιλοῦμεν περὶ εἰδωλολατρῶν ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουσι τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀλλ' ἀντ' Αὐτοῦ λατρεύουσιν ἄλλα ἀνεκκεῖμενα· ἀλλὰ ποῦτε ποτε ἤθελε φαντασθῆ νὰ κατασκευάσῃ ἐν τοιοῦτον κακίμορφον ξύλινον ἕβανον καὶ νὰ τὸ ὀνομάσῃ Θεόν; Μολοντοῦτο οὕτως ἔχει δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα. Παθεῖ μοια μὲ σὰς, μικροὶ μου ἀναγιγνώσκαι, καὶ, ἄνθρωποι λογικοὶ πιστεύουσιν ὅτι τὸ ἄσχημον καὶ ἀήδεις τοῦτο ξύλον εἶναι ὁ Θεὸς ὁ δημιουργήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ, κλίνοντες ἐνώπιον αὐτοῦ γόνου, τὸ προσκυνοῦσι καὶ τὸ λατρεύουσιν.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν οὖν ὑπάρχουν 274,000,000 ἄνθρωποι εὐρίσκονται πολλὰ χιλιάδες εἰδώλων, διαφόρων εἰδῶν. Ἐν ἓκ τῶν εἰδώλων τούτων λέγεται

τοῦτο, ἀγαπᾷ τὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, καὶ δεῖ μὲν διὰ εἰς ἀνθρώπινον αἷμα προσφέρεται εἰς αὐτό! Διὰ τοῦτο ἐνῶ ἡ ἁμαρτία προχωρεῖ πολλοὶ ἀνθρώποι βίπτονται ἐνώπιον τῶν τροχῶν καὶ φονεύονται κατασυντριβομενοι ὑπὸ τοῦ βάρους αὐτῶν καὶ ταῦτα τὰ κάμουν οἱ δυστυχεῖς ὅπως εὐαρεστήσουν εἰς τὸν θεόν των καὶ λάθωσι τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῶν!

Ἐσχάτως ὁμοῦ ἀνεγνώσαμεν μετ' ἄλλας χαρὰς ἐπιστολὴν τινὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς μεγάλης ἐκείνης αὐτοκρατορίας πρὸς τὴν Βασιλισσάν τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρεται ὅτι τὰ λυπηρὰ ταῦτα γεγονότα βαβηρόν παύουν. Πολλοὶ δὲ εἰδωλολάτραι ἐγκαταλείποντες τὰ εἰδῶλα γίνονται χριστιανοί καὶ ἤδη ἐπιστήθησαν, καὶ ὄλονεν συζητῆσθαι ἐν Ἰνδία πολλὰ χριστιανικὰ ἐκκλησιαί. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ εὐλογῆσῃ τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου Αὐτοῦ, ὥστε ἔχει μόνον τὰ τῆς Ἰνδίας εἰδῶλα, ἀλλὰ πάντα τὰ εἰδῶλα ἁπάσης τῆς γῆς

Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἰουγκερνώτου.

Ἰουγκερνώτου τὸ ὅποιον περιγράφεται ὑπὸ διαφόρων μορφῶν· ἡ δὲ παρούσα εἰκὼν εἶναι ἡ νεωτάτη τοῦ εἰδώλου τούτου. Τὸ εἶδωλον τοῦτο εἶναι ἄσχημον ξύλινον ἄγαλμα μὲ μαῦρον πρόσωπον καὶ μὲ μέγα κόκκινον στόμα. Ὁ δὲ περίφημος αὐτοῦ ναὸς εἶναι ἐν Καλκούττα, ἧς εἶναι πρωτεύουσα τῆς Ἰνδίας. Εἰς τὰς ἐπισημοὺς ἑορτὰς τοῦ εἰδώλου, αἵναις πανηγυρίζονται δις ἢ τρίς κατ' ἔτος, συνέρχονται ἐκ διαφόρων μερῶν πλῆθος ἀνθρώπων πρὸς προσκύνῃν καὶ λατρίαν αὐτοῦ. Εἰς μίαν ἐκ τούτων τῶν ἑορτῶν, τὸ εἶδωλον τοῦτο τίθεται ἐπὶ ἁμαξῆς μεγάλης ὕψους καὶ κερκισμένης καὶ οὕτω σέρεται εἰς ὑπὸ ἐλεφάντων, εἴτε ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ μεταφέρεται ἐν μέσῳ ἀλλοδαγῶν καὶ ἡγῶν τορπανῶν ἀπὸ ναοῦ εἰς ναόν· οἱ δὲ ἱερεῖς λέγουσι εἰς τὸν λαόν, ὅτι τὸ εἶδωλον

ταχέως νὰ καταστραφῶν καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ βασιλεύσῃ τὸ ἐνδοξὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ λατρεύηται ὁ ἐν Τριάδι Θεός, ὅστις εἶναι πνεῦμα, ἐν πνεύματι ἡ ἀληθεία ὑφ' ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

ΤΟ ΧΑΥΔΕΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ,

Οἰκοδόμοινα τι εἶχε μονογενῆ υἱόν, καὶ τότενος ἐφοθεῖτο μὴ τὸν δυσαρτετήσῃ, ὥστε εἶπε καὶ ἄν ἐζήτει τοῦ τὸ εἶδεν εὐθὺς, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὸν ἔκαμε νὰ γείνη μικρὸς τυράννος· ἐὰν δὲ κάμμιαν φερόν ἐναντιοῦτο εἰς τὸ παραμικρὸν τοῦ θέλημα ἐγένετο μαινώδης. Οὕτε ὁ οὐζυγος, οὕτε οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἠδύνατο νὰ πείσωσι τὴν μητέρα, ὅτι διέφθει-

ρεν εὖτω τὸ ἀγαπητὸν τέκνον της. Ἐκὼ δὲ μίαν ἐσπέραν ἤτο εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἤκουσε τὸν ὠδὸν της κλαίοντα δυνατὰ, διότι εἰς τὸν ὑπηρετῶν του ἀπηνειτό τι τὸ ὁποῖον ἐζήτη. Ἀδελφὴ, εἶπεν ἡ μήτηρ εἰς τὸν ὑπηρετῶν, διατί δὲν δίδεις εἰς τὸ παιδίον δ.τι σοῦ ζητεῖ; ὑπάκουσε παρευθὺς καὶ μὴ τὸ κάμης νὰ κλαίῃ εἰδὲ μὴ . . .

Ἐμπορεῖ νὰ φωνάζῃ, κυρία, καὶ νὰ κλαίῃ ἔσον θέλεν ζητεῖ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ τοῦ δώσω. Μανιακὴ δὲ γενομένη ἡ μήτηρ, ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, ἔδραμεν εὐθὺς εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἐκάθητο ὁ σὺζυγὸς της μετὰ τινων φίλων, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ παιδεύσῃαι τὸν ἀνόητον ὑπηρετῶν, ὅστις τὴν παρήκουσε μὴ ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ παιδίου της. Ὁ ἀνὴρ τὴν ἰδίαν ἔχων πρὸς τὴν σὺζυγον ἀδυναμίαν τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ εἶχεν εἰς τὸ τέκνον της, τὴν ἠκολούθησαν ὁμῶς, καὶ οἱ φίλοι συνεσωρεύθησαν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἴδωσι περὶ τίνος ἐπρόκειται. Ἀχρεῖτε, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, πῶς τολμᾶς νὰ παρακούης εἰς τὴν κυρίαν σου, ἀπαρνούμενος νὰ δώσης εἰς τὸ παιδίον δ.τι σοῦ ζητεῖ;

Ἀληθινὰ ἀσθέντα, εἶπεν ὁ ὑπηρετῶν, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάμω τὴν θέλησίν του, καὶ ἄς τὸ εὐχαριστήσῃ ἡ ἰδία κυρία, ἂν ἤμπορῇ. Εἶδε τὴν σελήνην εἰς τὸ νερὸν τοῦ κάδου, καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ τὴν δώσω. Ταῦτα δ' ἀκούσαντες ὁ σὺζυγὸς καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα. Ἡ δὲ μήτηρ ἐρυθρίασα διὰ τὸν ἀνόητον θυμὸν της, τόσον διαρωθῆθαι ἀπὸ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ὥστε μεγίστην κατέβαλεν εἰς τὸ ἐξῆς φροντίδα διὰ νὰ καταστήσῃ εὐπειθῆ καὶ πρῶον τὸν πεισματώδη καὶ αὐθάδη υἱὸν της.

Πόσαι μητέρες ἔχουσι χρῆσιν τοιοῦτου μαθήματος!

ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ.

Ἡ ἀπόστασις τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι περίπου ἑννεῆκοντα πέντε ἑκατομμύρια μίλια· ἡ ἀπόστασις αὕτη εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἂν ἀπὸ τὴν γῆν βίβη μία σφαῖρα κανονίου, ἡ ὁποία νὰ τρέχῃ τακτικῶς ὀκτὼ μίλια εἰς ἑν λεπτὸν τῆς ὥρας, θὰ χρειασθῆ κατὰ τι περισσώτερον τῶν εἰκοσι δύο ἐτῶν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἥλιον· καὶ ἔμωσ ἐνῶ ἀπέχει τόσον πολὺ ὁ ἥλιος, πόσον ζωογονεῖ καὶ θερμαίνει τὴν φύσιν! Χωρὶς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἡλίου, ἡ γῆ δὲν ἔθελε εἶδει, οὐτε αἶτον ἔτε κανὲν ἄλλο πρῶτον χρῆσιμον πρὸς τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶθε ἡ θεὰ τοῦ ἡλίου, τὸν ὁποῖον βλέπομεν κατ' ἡμέραν, νὰ διεγείρῃ εἰς τὰς καρδίας

μας ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκαῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκ τῆς Δικαιοσύνης Ἡλίου.

Ο ΙΒΗΞ.—CAPRA IBEX.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι εἶδος τράγου ἢ αἰγῆς, καὶ περιπλαναταί εἰς τὰ Περηνναία, τὰ Ἀπέννινα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς Ἄλπεις. (τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Εὐρώπης ἐν Ἑλβετία.) Εἶναι δὲ πολὺ περίφημον τὸ ζῶον τοῦτο διὰ τὸ υπερβολικὸν μέγεθος τῶν κεράτων του, τῶν ὁποίων τὸ μήκος πολλάκις εἶναι μεγαλύτερον τῶν τριῶν ποδῶν· ὥστε ἔνσκα τοῦ ἀσυνήθους τούτου μεγέθους των, φαίνονται, ἐκ πρώτης ὀψεως ὡς ὄλας ἀκατάλληλα διὰ ζῶον τὸ ὁποῖον τρέχει εἰς τὰ καταφερῆ καὶ κρημνώδη μέρη τῶν Ἀλπεων.

Οἱ Ἰβηκες συμβόσκουν ἀνὰ πέντε ἢ δέκα ἄμφω· Ἐκαστον δὲ κοπάδι, ὁδηγούμενον ὑπὸ τίνος ἡλικιωμένου ἄρρενος Ἰβηκος, διατηρεῖ θυμασίαν τάξιν Ἐνῶ βόσκουν ἔχουν πάντοτε ἓνα ἐξ αὐτῶν ὡς σκοπὸν, ὁ ὁποῖος ἐπαγροπνεῖ προσεκτικῶς, καὶ παρατηρεῖ καὶ φυλάττει τόσον καλῶς, ὥστε καὶ εἰς τὸν παραμικρότατον ὑποπτον ἤχον, ἢ εἰς τὴν πλέον ἀσήμενον ὀσμῆν, ἢ καὶ ἄλλο τι ἀντικείμενον παρευθὺς εἰδεται ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ σκοποῦ) τὸ ἀγγελτήριο ὄριγμα, καὶ ἑμέσως ἐλόκληρον τὸ κοπάδι φεύγει ὡς ἀεραπὴ πρὸς τὸ ὑψηλότερον τοῦ ὄρους μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀναβῆ.

ΦΥΛΑΤΤΕ ΑΣΦΑΛΩΣ ΤΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΝ.

Ἀνθρώπος τις ἐν Ἱουρκία πιστεύσας εἰλικρινῶς εἰς τὸν Χριστὸν εἶπεν ἡμέραν τινα εἰς τινα ἱεροκήρυκα,

« Αισθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μὲ ὡς ἄνθρωπον ὅστις εὐδὼν πολὺτιμον μαργαρίτην καὶ θέσας ἀβέρον εἰς τὴν ζώνην του—ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ παρατηρῆ καὶ νὰ ψηλαφίῃ εἰς τὴν μαργαρίτην ἢ αἰ εἰς ἰσραὴλ᾽ ἄλλο μέρος. Τοι οὐτοτρόπως ἐξέταζα ἀκατακλύτως τὴν καρδίαν μου καὶ προσέχω εἰς τοὺς διαλογισμοὺς μου καὶ τώρα σὰ παρακαλῶ νὰ προσεύχεσθε καὶ ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ ὅπως φυλάττω διαπαντός τὸν νεωστὶ ὑπ' ἐμοῦ εὐρεθέντα θησαυρὸν—τὴν τοῦ Σωτῆρος μου ἀγάπην ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ μου.

ΤΟ ΛΙΝΟΝ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Τὸ φυτόν τοῦτο ἀξάνει ἐν ἀφθονίᾳ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Νείλου. Κατὰ τὸν Αὐγούστον μὴ νὰ οἱ ἀγροὶ παριστάνουσιν ὠραιότητην. Θέαν. Τότε τὰ ζωηρὰ κοινὰ ἀνήθ. τοῦ φυτοῦ τούτου φαίνονται πολλὰ εὐμορφα καὶ χαρίεντα. Τὰ νήματα ἢ αἰ κλωσταὶ τοῦ λινοῦ ὁφάσματός εἶναι ἀλβες τοῦ φωτοῦ τέ του, αἵτινες ἐνίοτε εἶναι τόσον λεπτὰ ὥστε μόνον διακρίνονται ὑπὸ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὸ λινόν τῆς Αἰγύπτου ἦτο περίφημον καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πολλὰκις δὲ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Ἄγίαν Γραφήν.

ΑΓΧΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΣΚΥΤΑΛΟΣ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, μερικὰ παιδία ἔπαιζον εἰς ἓνα κήπον τῆς Μαγγαστέρης τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὑπῆρχε καὶ μία μεγάλη γέφυρα. Μὲ τὰ παιδία αὐτὰ ἔπαιζε

καὶ εἰς σκύλλος, ὁ ἵππος δὴμαζετο Λέων. Ἐν ἀπὸ τὰ παιδία ἕκαστα ἐπληροῦσαν ἀπροσέκτως εἰς τὸ χεῖλος τῆς γέφυρας, καὶ ἔπεσε κατὰ δυστοχίαν του εἰς τὸ ὕδωρ. Ὁ σκύλλος παρατηρήσας τοῦτο, ἔτρεξε εὐθὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἣ ὅποια ἦτο πλησίον, καὶ γασγίζων θανάτῃ. Ἐστρεψε τὸ βλέμματά του πρὸς τὴν γέφυραν, ὡς εἰς ἕλεος, σώσασα τὸ τέλειον σας ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ χάρου! Ὁ καυμίνος ὁ Λέων βλέπων ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου δὲν τὸ ἐκαταλαμβάνον, τρέχει πάλιν ὀπίσσω, πηδᾷ εἰς τὸ νερὸν, καὶ προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου του ἀπὸ τὸν ὀδύνηνον θάνατον τῆς ἀφρονᾶς ἀλλὰ μὴ θυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀναπηδᾷ πάλιν ἔξω, τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν καταβραγμένος, καὶ ἀρχίζει νὰ τραβᾷ τὴν μητέρα τοῦ παιδίου ἀπὸ τὰ φορέματα. Αἱ τοιαῦται παραδοχοὶ χειρονομίαι τοῦ ζώου, ἔδωκαν εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι κατὰ τι σὺνέβαινε, καὶ ἠκολούθησε τὸν σκύλλον εἰς τὸν κήπον, ὅπου τὰ παιδία εὐθὺς τῆς ἐδιηγῆθησαν τὸ φοβερὸν περιστατικὸν ἢ δυστοχίαν τῆς μητρὸς ὡς παράφορος ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν εἰδησιν, καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς στοργῆς κινουμένη, τρέχει πρὸς τὴν δεξιάν γέφυραν, καὶ βοδίζεται εἰς τὸ ὕδωρ, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὅποιαν μόλις ἦτο καιρὸς νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπητὸν τῆς τέλειον. Τοιουτοτρόπως διὰ τῆς ἀγχινοῦς καὶ ταχύτητος ἐνὸς σκύλλου, ἐσώθη ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ τέφου ἓν παιδίον. Προσέχετε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ παῖδες, νὰ μὴ κακομεταχειρίζεσθε ποτὲ τὰ αὐτὰ ὀφείλιμα ζῶα.

Οἱ εἰδωλολάτρηαι δὲν ἔχουσιν εἰς τὴν γλώσσάν των κάμμιαν λέξιν, σημαίνουσαν Ἅγιος.

— Ἀρχὴ πάσης ἀνθρωπίνης γνώσεως εἶναι τὸ νὰ γυρίσῃ τις τὸν ἑαυτὸν του.—Μητροπ. Πλάτων.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦς ἀνὴρ ἀναφέρεται εἰς τε τὴν Παλαιάν καὶ Νέαν Διαθήκην ὡς ἀξιόμημον παράδειγμα ζωῆς πίστεως;
2. Ποία γυνὴ ἀναφέρεται εἰς τε τὴν Παλαιάν καὶ Νέαν Διαθήκην ὡς σπουδαῖον παράδειγμα εὐλαβικοῦς πίστεως;
3. Ποῦ ἀναφέρεται ὅτι μικρὰ τις δημητέρια ἔγεινεν αἰτία νὰ θεραπευθῇ ὁ κύριός τῆς ἐξ ἀνάτου ἀσθενείας;

ΕΠΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοκοῦνται πάντες οἱ φίλοι καὶ ἀνταποκρίνεται τῶν ἐφημερίδων « Ἀστὴρος καὶ Παῖδων », ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Καλοποθάκη ἢ Διεύθυνσις ὀλοκλήρου τοῦ ἔργου θέλει ἐνεργεῖσθαι ὑπὸ τοῦ συναδέλφου του κ. Ἰακώβου Σ. Δοῦρα, πρὸς αὐτὸν δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ θέλει γίνεσθαι πᾶσα ἢ ἀλληλογραφία κτλ. κτλ.